

РЕШЕНИЕ

№ 4108

гр. София, 20.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 20.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **549** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК във вр.чл.405 от КТ.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя В. Ф. К. срещу ПАМ, обективирани в Протокол № П. от 24.11.2021г. на инспектори в Дирекция „Инспекция по труда“- С., потвърдени с Решение № 22000025 от 04.01.2022г. на изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“.

В обстоятелствената част на жалбата са въведени съображения за незаконосъобразност на акта, поради постановяването му в противоречие с нормите на материалния закон. Посочено е, че фактическите констатации не отговаряли на обективната истина, защото невярно е било означено мястото на настъпване на трудовата злополука. Тази злополука не попадала в хипотезата на чл.5 от Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки, поради което не е било необходимо уведомяване на органите на ИА „ГИТ“, като въпреки това работодателят е уведомил надлежно ТП на НОИ- С. на 16.12.2020г. Твърди се, че жалбоподателят е осигурил Л. на своите работници и служители, провел е на 09.12.2020г. ежедневен инструктаж на В. С. П., като задължение на работника било да прояви отговорност към здравето и безопасността си, съгласно изискванията на чл.33 и чл.34, ал.1, т.2 от ЗЗБУТ, като използва правилно предоставените му Л. и специално работно облекло. Работодателят е изпълнил задължението си да осигури безопасна среда на работа, осъществявайки ефективен контрол, тъй като не допускал до работа на обекта лица, които не са преминали начален и ежедневен инструктаж и без да

използват предоставените им Л. В. С. П. притежавал необходимата квалификация да извършва монтажни дейности на стрингове на фотоволтаични соларни системи, като на 09.12.2020г. е бил сам на обекта, тъй като не е имало планирани работни дейности на покрива на сградата на тази дата. Жалбоподателят е издал правилник за вътрешния трудов ред и книга за инструктаж, в които били уредени организацията на труд в предприятието, условията за използване на работно оборудване, предвидимите ненормални ситуации, изискванията за безопасност и здраве, извлечените от опит заключения при използване на работното оборудване, с които работниците са били запознати. Работодателят всеки ден провеждал инструктаж за безопасна работа на всеки един от работниците. Те били надлежно уведомени и обучени по какъв начин и с какви предпазни средства да изпълняват работата си, както и с оценката на риска при извършване на конкретните трудови задължения.

В проведените съдебни заседания жалбоподателят се представлява от адв. С. Д., която поддържа оспорването на акта и моли за неговата отмяна. В представените на 03.06.2022г. писмени бележки са изложени съображения по основателността на оспорването. Претендира присъждане и на направените в процеса разноси, които възлизат в размер на сумата от 50.00 лева.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“ - С. се представлява от юрк. С. С., която оспорва жалбата. По същество на спора се излагат доводи за нейната неоснователност и законосъобразност на постановения акт. Изтъква се, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в установената форма, при съблюдаване на реда за провеждане на административното производство и в съответствие с нормата на материалния закон. Заявено е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства по чл.235, ал.2 ГПК във вр. чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Видно от представената декларация за трудова злополука вх. № 998/16.12.2020г., на 09.12.2020г. около 12.00-12.30 часа с работника В. С. П. на длъжност: „Ръководител проекти фотоволтаични системи“, на строителен обект: „еднофамилна жилищна сграда в [населено място], к-с „Камбаните“ е станала трудова злополука. Пострадалият при монтаж на фотоволтаична система, слизайки по стълба от покрива е паднал. Приложен е и протокол за трудова злополука № 1/16.12.2020г., съставен от длъжностни лица във [фирма], в който са отразени същите факти и обстоятелства.

Издадено е разпореждане № 30139/23.12.2020г. от длъжностно лице в ТП на НОИ- С., от мотивите на което се установява, че злополуката с В. С. П. е станала по време на извършване на работата, като при слизане от стълба от покрива той е паднал и е получил следните травми: „други вътречерепни травми, без открита вътречерепна травма- контузия на меките тъкани на главата в ляво слепоочие, двустранно хематоми около очите, изразени в ляво. Данни за вътреставна фрактура в областта на ляв радиус с вентрална ангулация- Б. фрактура. Д. фрактура в средна 1/3 на лява клавикула с дислокация на фрагменти“. На основание чл.60, ал.1 от КСО, декларираната злополука се приема за трудова по см. на чл.55 КСО.

Приложени са писмени обяснения от В. С. П. от 22.12.2020г., в които той излага, че на 09.12.2020г. след провеждане на инструктаж в офиса на работодателя е отишъл на строителния обект и е започнал да монтира стрингове /подвързване на стрингове/ на покрива на сградата. Не си спомня за инцидента, след като се е събудил е бил в болница.

По преписката са депозиран писмени сведения от И. Т. Т., Д. Д. В., Д. С. К.. Нито едно от тези лица не е било очевидец на възникналия на 09.12.2020г. инцидент с колегата им В. С. П.. Изложени са данни, че работникът вероятно е паднал от стълба на покрива на строящата се сграда, като сутринта при провеждане на инструктажа той е бил с работно облекло и обувки.

Първоначален инструктаж за безопасност и здраве е бил проведен на В. С. П. на дата 15.04.2013г., след сключване на трудов договор № 93/12.04.2013г. Извършен е бил и ежедневен инструктаж на 09.12.2020г., факт който се удостоверява с подписа на лицето, положен в книгата за инструктаж по безопасност и здраве при работа.

От работодателя е била издадена Заповед № 051/01.04.2013г. относно това, че всички работници са длъжни да използват предоставените им Л. и специално работно облекло, обувки, при извършване на работа, свързана с риск за здравето и безопасността. Утвърден е бил и списък на Л., ползвани за защита от рискове за безопасността и здравето във [фирма]. На В. С. П. са били предоставени следните Л.: обувки, каска, работно облекло.

Със Заповед № 037-2/04.01.2019г. на управителя на дружеството, издадена по прилагане на Наредба № 5/11.05.1999г. за реда, начина и периодичността на извършване на оценка на риска и чл.19, ал.1 от ЗЗБУТ е била утвърдена оценка на риска на обект: „еднофамилна жилищна сграда“, в [населено място], к-с „Камбаните“, както и програма за управление на здравословните и безопасни условия на труд- мерки за предотвратяване, намаляване, ограничаване и контрол на изпълнението им. В периода от 29.10.2021г. до 24.11.2021г. на [фирма], представлявано от В. Ф. К. е била извършена проверка по спазване на разпоредбите на трудовото законодателство и нормативните изисквания за осигуряване на безопасни и здравословни условия на труд /вж. протокол № П./24.11.2021г./ . Въз основа на нея и на основание чл. 404, ал.1, т.1 от КТ на жалбоподателя са наложени ПАМ „задължителни предписания“, както следва:

1.Работодателят да осигурява ефективен контрол за извършване на работата без риск за здравето и по безопасен начин, съгласно чл.16, ал.1, т.6 от ЗЗБУТ.

2. [фирма] в качеството на работодател да не допуска до работа лица, които не използват личните им предпазни средства /предпазни каски/, съгласно чл.24, ал.1 от Наредба № 2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи.

3. За всяка трудова злополука, причинила увреждане на трима работещи, както и за всяка трудова злополука довела до инвалидност или смърт, или има основание да се предполага, че ще доведе до такива усложнения, работодателят /осигурителят/ да уведомява незабавно териториалната администрация на ИА“ГИТ“, съгласно чл.23, ал.1 от ЗЗБУТ във вр.чл.5 от Наредба за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовете злополуки.

4. [фирма], в качеството на работодател на основание чл.11, ал.2, т.2 във вр. чл.11, ал.1, т.6 от Наредба № 5/11.05.1999г. за реда, начина и периодичността на извършване на оценка на риска, да преразгледа оценката на риска при работа на

височина с помощта на стационарни и преносими стълби, предоставени от възложителя, като се допълни и конкретизира така, че да отразява действителната картина на опасностите по отношение на извършените дейности. Да се посочат в цялост страничните фактори, които могат да породят риск, съгласно чл.12 от Наредба № 5/11.05.1999г.

5.Работодателят да предостави на работещите писмена инструкция за безопасна работа с преносими стълби, която да съдържа необходимата информация, в.т.ч. предвидимите ненормални ситуации и извлечение от опит, заключение при използването им, съгласно чл.166, ал.3, т.2 и т.4 от Наредба № 7 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия за труд на работните места и при използване на работното оборудване.

С Решение № 22000025/04.01.2022г. на изпълнителния директор на ИА „ГИТ“ е била отхвърлена жалбата на [фирма], представявано от В. К. за отмяна на задължителните предписания, дадени в Протокол за извършена проверка № П./24.11.2021г. на инспектори в Дирекция „Инспекция по труда“ - С..

В процеса са събрани гласни доказателствени средства, чрез разпит на Ц. В. Ц., от показанията на който става ясно следното:

Свидетелят е главен технически ръководител в предприятието на жалбоподателя, а работата на В. С. П. през м.12.2022г. е била свързана с проектиране и монтаж на фотоволтаична система на обект в [населено място], местността „Камбаните“. Свидетелят не е присъствал на 09.12.2020г. на този обект, когато е станала злополуката с неговия колега. При извършване на монтаж на фотоволтаичните соларни панели, работникът трябвало да използва работни обувки и работно облекло и не били необходими други Л., в.т.ч каска, въже, карабинер и колан, защото такива лични предпазни средства се изисквали когато се работело на скатен покрив, а в случая сградата била с хоризонтален покрив. Ежедневният инструктаж се провеждал от него в помещение на фирмата на [улица]. При започване на дейност на нов обект се извършвал и начален инструктаж за самия обект на самия обект. Напр. когато предстояло качване по стълби се набягало на това да се спазват правилата за това качване, че има три опорни точки при изкачването, да не се носи багаж по стълбите и други. Най-често при монтажа на фотоволтаичните системи се изпращала по-голяма група от хора. В случая, В. С. П. е бил сам, защото е ставало въпрос за дребни СМР-настройки на системата. Свидетелят разказва, че последователно обикаля всеки един от строителните обекти, за да види как върви работата на тях. На всеки обект имало и главен изпълнител, който също извършвал контрол. Личните предпазни средства се държали в склад на фирмата и сутрин след инструктажа се взимали от работниците и едва след това те тръгвали към обекта. При монтажа на стрингове не било необходимо да се носят лични предпазни средства.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в законоустановения 14 - дневен срок, считано от дата 24.11.2021г.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, посочени от [фирма],

представявано от В. К. и на всички основания по чл.146 АПК, приема следното:

На първо място, цялостният контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейности, се осъществява от Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“ към министъра на труда и социалната политика. Съгласно чл.12 от Устройствения правилник на агенцията, специализираната ѝ администрация е организирана в дирекции, вкл. Дирекция „Инспекция по труда“- С.. Инспекторът е контролен орган и има правомощия, установени в КТ, включително тези по чл.404 КТ да дава задължителни предписания / вж. чл.20, ал.1 от Устройствения правилник на ИА „ГИТ“/. Проверката въз основа, на която са дадени задължителните предписания е извършена от инспектори в Дирекция "Инспекция по труда"- С., при и по повод изпълнение на служебните си задължения- чл.16, ал.2, т.2 от Устройствения правилник на ИА „ГИТ“. В титулната част на акта е посочено, че проверката е извършена от инспектори Р. Ц. А. и С. Ц. Д. и същият е подписан от тези две длъжностни лица.

На второ място, оспореният акт е издаден в писмена форма и съдържа нормативно установените в чл.59, ал.2 от АПК реквизити. Посочени са обективно и пълно фактическите основания за неговото постановяване. Изложените в акта факти съответстват на приложените по делото писмени доказателства. Не се установява порок във формата по см. на чл. 146, т. 2 от АПК, който да обуславя отмяна на акта /Постановление № 4/1976г. на Пленума на ВС и ТР № 4/22.04.2004г. по дело № ТР-4/2002г. ОСС на ВАС; Тълкувателно решение № 16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд/. Ответникът е формирал своите изводи въз основа на приложения и приобщен в административната преписка доказателствен материал. Ответникът, чрез своите фактически констатации обосновава е посочил действителното правно положение, не се установява непълнота на фактите, а след анализ и проверка на същите, съдът приема, че те са и реално осъществени. Волята на административния орган е ясно изразена, не съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватно защитата си във висиящия съдебен процес.

На трето място, мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на издадения акт /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/. Преценката на административния орган в случая е направена, след като са обсъдени всички релевантни за случая факти и обстоятелства в изпълнение на разпоредбите на чл.35 и чл.36 от АПК, изискващи индивидуалният административен акт да се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. Съобразно служебното начало в административния процес, административният орган е събрал всички необходими доказателства, извършил е надлежна проверка на същите, а окончателният правен резултат е в съответствие с приетите фактически установявания. Не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до неправилно приложение на материалния закон, тъй като фактите вярно са подведени под съответните материалноправни разпоредби. Не е нарушено и накърнено правото на защита на жалбоподателя в хода на производството. Жалбоподателят е бил уведомен за образуваното производство с призовка, която му е

върчена на 29.10.2021г., депозирал е писмени обяснения изх. № П./09.11.2021г., а в случай, че не се е запознал с всички събрани доказателства, това процесуално право той може да упражни в пълен обем в съдебния процес, като оспори писмените доказателства или представи нови такива.

На четвърто място, спорът между страните по делото се свежда до приложението на нормите на материалния закон- чл.146, т.4 от АПК.

Законово регламентираната материалноправна предпоставка за прилагането на ПАМ по чл.404, ал.1, т.1 от КТ, е наличието на нарушение /нарушения/ на трудовото законодателство, като основание за даване на задължителни предписания от контролните органи на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ за тяхното отстраняване.

1. Относно предписание № 1.

Безпротиворечиво се установи, че на 09.12.2020г. около 12-12.30 часа е настъпила трудова злополука с работника В. С. П., който при изпълнение на работата- монтаж на стрингове на фотоволтаична система на покрива на строителен обект е паднал от стълба и е получил кратковременно увреждане на здравето си. При извършване на ежедневния инструктаж сутринта на посочената дата, работникът е бил с работно облекло и обувки. По време на инцидента не е използвал обаче Л. за височинна защита- каска, колан за позициониране, сбруя в комплект с въже и 2бр. карабини, колан с блокаторен механизъм.

С разпоредбата на чл.16, ал.1, т.6 от ЗЗБУТ е въведено задължение за работодателя при осъществяване на дейността за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд да осигури ефективен контрол за извършване на работата без риск за здравето и по безопасен начин. Именно такава предписание е дадено на работодателя, като то е конкретизирано с оглед случилия се инцидент на работното място. Възражението на жалбоподателя се изразява в това, че задължение на работника е да прояви отговорност към здравето и безопасността си, като използва правилно предоставените му Л. и специално работно облекло, след като такива са му били предоставени.

С посочената норма на чл. 16, ал. 1, т. 6 от ЗЗУБТ, законът изисква работата да се извършва без риск, като за това е задължен самият работодател да осъществява контрол. Изпълнението на подобно предписание включва съвкупност от мероприятия, които с оглед нормативната уредба и спецификата на конкретната работа самият работодател следва да подбере, респективно да създаде и условия за ефикасното им прилагане, т.е. ПАМ е с превантивна функция.

Макар жалбоподателят да е ангажирал доказателства, че формално е въвел правила за безопасни условия на труд, че провежда ежедневен инструктаж, то безспорно след като е допуснал настъпването на трудовата злополука, следва един извод и той е, че контролът, дори и да е

бил осъществен, не е бил резултатен. Липсата на ефективен контрол е валидна и когато е налице някакъв вид подценяване на ситуацията от страна на самия пострададал работник, както е възможно да е било и в конкретния случай.

Отправеното предписание е за повишаване на ефективността на контрола за извършване на работа без риск, поради което съдът счита, че същото следва да бъде оставено в сила. В конкретния казус, неефективността е явна с оглед настъпилата трудова злополука. Отговорността на работодателя е обективна и безвиновна, но действията му следва да бъдат насочени към съблюдаване в по-голяма степен на нормативните разпоредби, така че да не се допускат и да се предотвратят в бъдеще други трудови злополуки и нарушения на правилата за безопасни условия на труд.

От друга страна, работодателят не е изпълнил задълженията си по [чл. 275, ал. 1 КТ](#), да осигури здравословни и безопасни условия на труд, така че опасностите за живота и здравето на работника или служителя да бъдат отстранени, ограничени или намалени.

2. Относно предписание № 2.

Съгласно чл.24, ал.1 от Наредба № 2/22.03.2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи, „на строителната площадка се допускат до работа само работещи и други лица, които използват осигурените им лични предпазни средства и специални и работни облекла“. В този смисъл и за работодателя е съществувало задължението да не допуска до работа работник, който не е използвал тези предпазни средства или да го отстрани от изпълнение на трудовата му дейност.

Работодаателят е допуснал В. С. П. на 09.12.2020г. да извършва монтаж на стрингове на фотоволтаична система на обекта, без работникът да използва Л.- каска, колан за позициониране, предпазен колан /сбруя/ с въже и карабини, както и колан с блокаторен механизъм. Извършването само на ежедневен инструктаж не води до изпълнение на посоченото изискване. На основание чл. 5, ал. 1 и т. 8.1 от приложение № 2 към чл. 17 от Наредба № 3/19.04.2001г. за минималните изисквания за безопасност и опазване здравето на работещите при използване на лични предпазни средства на работното място, работодателят е следвало да предостави на В. С. П. изброените Л. за предотвратяване или възпиране на падане от височина, сред които и каска и предпазни колани. Съдът не възприема част от показанията на Ц. В. Ц., че на 09.12.2020г. В. С. П. не е следвало да носи тези Л., защото монтажа, който е извършвал бил на хоризонтален, а не на скатен покрив. Подобно разграничение при

физичните рискове – падане от височина при работа на покриви не съществува- вж. раздел I от приложение № 3 към чл.17 от Наредба № 3/19.04.2001г.

Работодателят трябва и да определя работните места и видовете работа, при които се използват Л., въз основа на извършена оценка на риска на работното място, като се вземат предвид: рисковете, свързани с частите на тялото, подлежащи на защита с Л., видовете лични предпазни средства, дейностите, които могат да изискват осигуряването им. Действително [фирма] е съставило списък на Л. в изпълнение на задължението си по чл.17, ал.3 от Наредба № 3 от 19.04.2001г. за минималните изисквания за безопасност и опазване на здравето на работниците при използване на Л. на работното място, но с това не се изчерпват неговите задължения в тази насока. Неизползването на Л. от работника и настъпването на вредоносния резултат за него, води до извод, че работодателят не е спазил стриктно нормативните си задължения, като е бил длъжен да упражни по-удачен контрол по спазване на правилата през целия работен ден, а не само сутринта, когато В. С. П. е бил обут и облечен с работното си облекло. При работа на височина и за защита от падане, той е следвало да носи и каска на главата, както и останалите определени от самия работодател Л., а именно: колан за позициониране, сбруя в комплект с въже и 2 бр. карабини, колан с блокаторен механизъм.

Вярно е, че всеки работещ е длъжен да се грижи за здравето и безопасността си, както и за здравето и безопасността и на другите лица, пряко засегнати от неговата дейност, в съответствие с квалификацията му и дадените от работодателя инструкции / чл.33 от ЗЗБУТ/. Действително трудовото правоотношение е двустранно, регламентира правата и задълженията на работниците и служителите при полагане на труд, и в частност при осигуряване на тяхната безопасност. Този въпрос не се изследва по административен ред, доколкото при неизпълнение на тези задължения от работниците се прилагат разпоредбите на чл.186 и сл. от КТ, като при неспазване на правилата за здравословни и безопасни условия на труда се счита, че е осъществен съставът на дисциплинарно нарушение по чл.187, ал.1 т.5 от КТ, и за същото следва да бъде наложено дисциплинарно наказание по реда на глава Девета "Трудова дисциплина", раздел III "Дисциплинарна отговорност" от КТ.

3.Относно предписание № 3.

Разпоредбата на чл.23, ал.1 от ЗЗБУТ въвежда задължение на работодателя да установява, разследва и регистрира всяка станала трудова злополука и известните му случаи на професионални заболявания

по ред и начин, определени КСО.

Съгласно чл.5 от Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки „независимо от подаването на декларацията по чл.3 осигурителят/предприятието ползвател е длъжен да уведоми незабавно териториалното поделение на НОИ, териториалната администрация на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" и другите компетентни органи за всяка злополука, причинила увреждане на повече от трима работещи, както и за всяка злополука, довела до инвалидност или смърт, или има основание да се предполага, че ще доведе до такива увреждания. Когато злополуката е довела до инвалидност или смърт, задължително се уведомява и прокуратурата“.

В конкретния случай, [фирма] на 16.12.2020г. единствено е уведомило НОИ за настъпилата на 09.12.2020г. злополука с работника В. С. П.. Не е уведомена Дирекция „Инспекция по труда“- С..

Легалното определение на понятието "трудова злополука" се съдържа в нормата на чл.55, ал.1 от КСО. Съобразно тази разпоредба "трудова злополука" е всяко внезапно увреждане на здравето станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт." Според разпоредбата на чл.3 от Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки „когато обстоятелствата, при които е станала злополуката, дават основания да се предполага, че тя е трудова, ръководителят или упълномощеното от него длъжностно лице са длъжни в срок 3 работни дни от узнаването за нейното настъпване да подадат в териториалното поделение на НОИ по регистрация на осигурителя/предприятието ползвател декларация по образец, утвърден от управителя на НОИ, и обнародвана в "Държавен вестник". Независимо от подаването на декларацията по чл. 3 обаче, по силата на чл. 5 от Наредбата осигурителят/предприятието ползвател е длъжен да уведоми незабавно и териториалната администрация на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда".

Цитираният нормативен акт не съдържа легална дефиниция на понятието "инвалидност", но от разпоредбата на чл.71 от КСО се налага извода, че такава е налице при пълна или частична загуба на работоспособността завинаги или за продължително време. От приложените по делото доказателства се установява, че в резултат от злополуката пострадалият е получил „други вътречерепни травми, без открита вътречерепна травма-контузия на меките тъкани на главата в ляво слепоочие, двустранно хематоми около очите, изразени в ляво. Данни за вътреставна фрактура в

областта на ляв радиус с вентрална ангулация- Б. фрактура. Д. фрактура в средна 1/3 на лява клавикула с дислокация на фрагменти“. Процесната злополука е приета за трудова с разпореждане на ТП на НОИ- С. № 30139/23.12.2020г. След като е възникнала трудова злополука, за която е имало основание да се предполага, че ще доведе до инвалидност, дружеството е било задължено по силата на чл. 5 от Наредбата, да уведоми незабавно съответните компетентни органи, включително и териториалната администрация на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда". Жалбоподателят не е изпълнил това свое задължение и не е информирал Дирекция „Инспекция по труда“- С. за настъпилата трудова злополука не само незабавно, но и изобщо. Като не е направило това, на дружеството правилно е дадено предписание № 3 и същото е в унисон с цитираната нормативна уредба.

4. Относно предписание № 4.

Оценката на риска се извършва от работодателя и обхваща работните процеси, оборудване, помещенията, работните места, организацията на труда, използването на суровини и материали и други странични фактори, които могат да породят опасност.

Съгласно чл.11, ал.2, т.2 във вр. ал.1, т.6 от Наредба № 5/11.05.1999г. за реда, начина и периодичността на извършване на оценка на риска „преразглеждане на оценката се извършва по предписание на контролните органи; когато резултатите от разследвания на злополуки, аварии, професионални заболявания и инциденти без злополуки налагат това. При оценяване на риска се осигурява обхващане на всички аспекти на трудовата дейност с цел установяване на всички възможни опасности“. От [фирма] е направена и утвърдена оценка на риска на обект: „еднофамилна жилищна сграда“, [населено място], к-с „Камбаните“, но в нея не се съдържат и не са обхванати всички аспекти на трудовата дейност. Така напр. не е оценен риска при използването на алуминиева фабрична стълба /собственост на възложителя/, тъй като злополуката с В. С. П. е настъпила именно при използването на такава. Не са посочени в цялост страничните фактори, които могат да породят риск при монтажа на фотоволтаична инсталация на обекта. Не са задълбочено идентифицирани опасностите, които могат да възникнат при работа и в частност падане от височина. В тази връзка следва да се отбележи, че съгласно представената оценка, дейността по монтаж на фотоволтаичната система за производство на ел.енергия от фотоволтаични панели, монтирани на покрива е трябвало да се осъществи от поне 2 лица, а на 09.12.2020г. В. С. П. е бил сам и в работния процес не е участвал помощно-обслужващ персонал.

5. Относно предписание № 5.

Според чл. 4, ал. 3, т. 10 от ЗЗБУТ „работодателят е длъжен да осигурява здравословни и безопасни условия на труд на работещите, като прилага необходимите мерки, включително даване на съответни инструкции на работещите“.

Съгласно чл.166 от Наредба № 7/23.09.1999г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване „работодателят предоставя на работещите съответна информация и когато е необходимо, писмени инструкции за използване на работното оборудване. При използване на работно оборудване, при което съществува риск за безопасността и здравето на работещите, работодателят осигурява прилагането на писмени инструкции. Писмените инструкции трябва да са разбираеми за работещите, за които се отнасят, и да съдържат необходимата информация, в т.ч.: предвидимите ненормални ситуации; извлечените от опит заключения при използването на работното оборудване“.

Превенцията на риска от трудова злополука е отговорност и на двете страни по трудовото правоотношение, но ролята на работодателя е водеща. Надлежното обезопасяване на работните места и условията на труд е задължение в тежест на работодателя и включва система от мерки, които се свеждат до установяването на конкретни правила за безопасност. Конкретният вид такива мерки, които трябва да предприеме работодателят зависят от естеството на работата и свързания с нея производствен риск.

В настоящия казус, ответникът е дал предписание да се предостави писмена инструкция за работа с преносими стълби, в която да се съдържа информация за предвидимите ненормални ситуации и извлечение от опит, заключения при използването им. Представената инструкция № 6 за безопасна работа с преносими стълби е съобразена с текстовете на чл. 215а, чл.215б, чл.215в, чл.215г, чл.215д, чл.215е, чл.215ж и чл. 215з от Наредба № 7/23.09.1999г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване. Същата следва да бъде допълнена, доколкото не съдържа информация за предвидимите ненормални ситуации. Ненормални ситуации при работа с оборудване зависят от неговите технически характеристики, технологичния процес и конкретните условия на експлоатацията му. Независимо, че в Наредбата липсва легална дефиниция на понятието "предвидими ненормални ситуации", същото трябва да се очертае, като положения, свързани с нетипично /поради обективни или субективни фактори/ развитие на производствения

/технологичен/ процес, проявлението на които работодателят е можел и е бил длъжен да предвиди. Цитираната Наредба е издадена, като с нея са доразвити задълженията на работодателя да създава здравословни и безопасни условия на труд на работниците и служителите, в съответствие с принципите, залегнали в чл.1, ал.2 ЗЗБУТ. Ето защо за работодателя е възникнало задължението да спазва всички изисквания за безопасността на труда при използване на работното оборудване- преносима стълба, като в инструкцията е необходимо да се включи и информация досежно обстоятелствата по чл.166, ал.3, т.2 и т.4 от Наредбата.

В рамките на своята отговорност работодателят предприема необходимите мерки за опазване на безопасността и здравето на работниците, включително предотвратяването на професионалните рискове, предоставянето на информация и обучение, както и осигуряването на необходимата организация и средства на основата на общите принципи на превенция, от които и оценка на рисковете, които не могат да бъдат избегнати, както и даване на съответни инструкции на работниците.

С оглед всички събрани доказателства в хода на проведното се административно производство, достатъчно аргументирани са изложените фактически и правни основания, представляващи съображенията на административния орган, довели до формирането на крайния му извод, съответно разпореждането, с което се налагат ПАМ.

При анализ поотделно и в съвкупност с приетия доказателствен материал, съдът намира, че е съществен фактическия състав по чл.404, ал.1, т.1 от КТ. Както бе вече обсъдено в конкретния случай се установява безспорно и недвусмислено наличието на предпоставките визирани в правната норма, свързани с предотвратяване на нарушенията на трудовото законодателство и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда. Съжденията на административния орган в тази насока са подкрепени с достатъчно относими доказателства за осъществени факти и обстоятелства, които да изпълнят съдържателно посочената хипотеза, а от там и да ангажират правните последици по чл.404, ал.1, т.1 от КТ.

В заключение, съдът приема, че ПАМ, наложени с протокол № П. от 24.11.2021г. са законосъобразен административен акт и поради липсата на отменителните основания по чл.146 АПК, те следва да бъдат потвърдени. Съдът извежда своите окончателни правни изводи при прилагане на правилата на разпределение на доказателствената тежест в процеса по см. на чл.170 ал.1 АПК, защото ответникът доказва съществуването на фактическото и правно основание посочено в акта и

изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали при неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му неблагоприятни за оспорващата страна [фирма], представлявано от В. Ф. К. правни последици.

При този изход на спора искането на представителя на ответника юрк. С. С. за присъждане на направените по делото разноски за възнаграждение на юрисконсулт се явява основателно, съгласно разпоредбата на чл. 143, ал.3 от АПК и чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК. Съобразно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и с оглед фактическата и правна сложност на делото, размерът на възнаграждението следва да се определи на 100.00 лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, *Административен съд София-град*, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя В. Ф. К. срещу ПАМ, обективирани в Протокол № П. от 24.11.2021г. на инспектори в Дирекция „Инспекция по труда“- С., потвърдени с Решение № 22000025 от 04.01.2022г. на изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“.

ОСЪЖДА [фирма], представлявано от В. Ф. К., ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], район „Искър“, [улица] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“- С. с адрес: [населено място], [улица] сумата от 100.00 /сто/ лева на основание чл.143, ал.3 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията за постановяването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.138 АПК.

Съдия:

